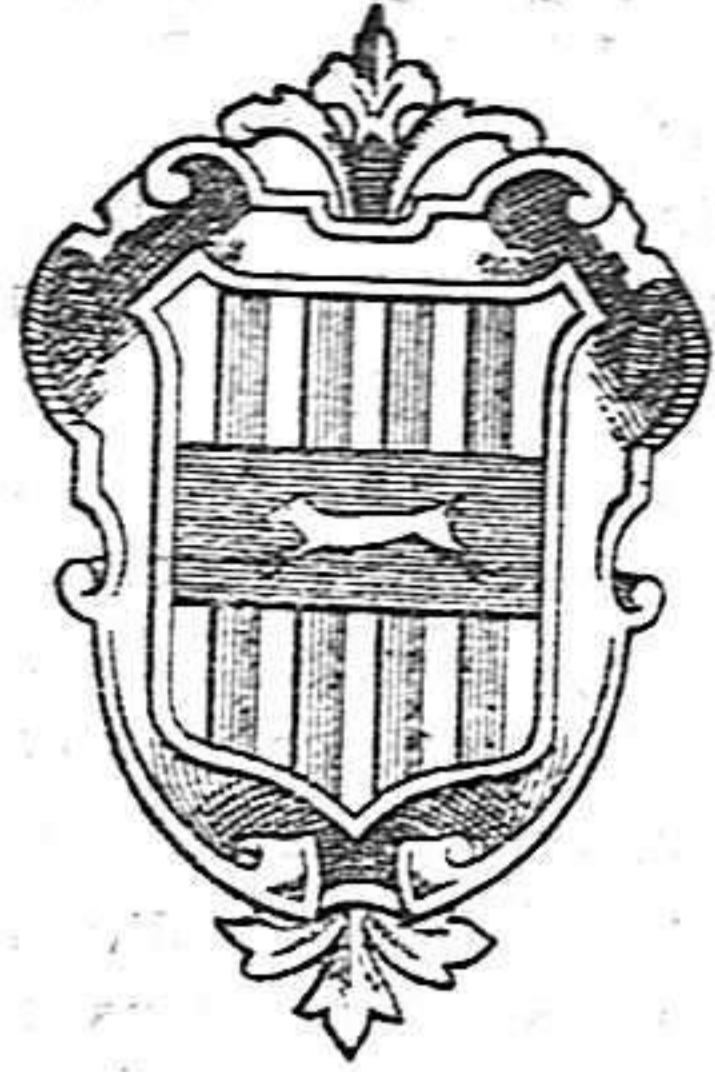

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any III

SETMANARI POPULAR
INCA 22 DE DESEMBRE DE 1917

Núm. 155

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

BONES FESTES

La Direcció i Redacció de *La Veu d'Inca*, felicita a sos amics, col·laboradors i subscriptors per les presentes festes de Nadal, dessitjant-los balquena de prosperidats i alegries santes.

L'ALEGRÍA D'ISRAEL

En una casa de pagès de cert poble, per a treure de dintre casa els goços se n'havien pensat una de bona, i era treure'ls a cops de verga, tenint la verga, una campaneta penjada que al donar els cops sonava.

Així vingué un dia que, solament tocant la campaneta, les bestioles, tement-la verga, arrencaven a córrer com uns diables. Mes no para aquí la cosa. Els cadells al veure fugir sos pares fugien també, i al mudar la generació esdevingué que sense que cap goç hagués tastat mai ni tan sols vist la verga, fugien tots desesperats al tritllejar la campaneta.

Temien i no sabien què temien, fugien i no sabien de què fugien, lladraven i no sabien de què lladraven. En alguna cosa s'havia de conèixer que eren irracionals.

També els homes de vegades ho semblen d'irracionals. Pels dies del voltant de Nadal, tothom està més expansiu i més alegre.

De què ve aquesta joia?

¿Els la dona la esperança de menjar capó, o de saborejar turrons, o de treure la rifa, o les diversions domèstiques que en aquest temps de l'any s'estilen?

No serà pas això: de capons i de turrons i de rifes i de joc n'hi ha tot l'any.

Verdaderament molts riuen i canten aquets dies i no saben de què, d'ont naix l'alegría que senten.

Hi hagueren generacions passades que tenien fe, una fe fonda i ardent. I aquestes generacions s'alegraven santament a les vigílies de Nadal, i s'alegraven pel naixement de Jesucrist, Fill de Déu, Salvador, Redemptor i Regenerador de la humanitat. No n'hi havia per menys.

Les modernes generacions ja no's recorden de Jesucrist.

Riuen, canten, fan festa i mengen lleminadures i no's recorden que riuen, canten, fan festa i mengen lleminadures perquè fa mil noucents set anys que per a salvar-nos, per a donar-nos el dret d'estar joiosos, nasqué Jesús, l'alegría d'Israel.

JAUME RAVENTÓS

(Proses de bon seny)

UN FILL D'INCA BISBE ELECTE

Dimars ens arribà l'afalagadora nova que el Rei havia firmat un Decret proposant a la Santa Seu per Bisbe de Tenerife el M. I. Sr. D. Gabriel Llompart, Fill de la ciutat d'Inca.

La nova funció rebuda a Inca amb grans demostracions de alegria i satisfacció per on se'va arribats, no tardant en confirmar la bona nova les campanes parroquials que repicaven de bò per la elevació d'un inquer a una seu eclesiàstica.

Inca, que tants d'homes il·lustres compta en la seva història, té ben pocs fills que hagen portada mitra. Dins les tres o quatre centúries darreres no n'ha tengut cap, essent un doble motiu per alegrar-nos que un inquer de nostre temps, per les seves virtuts, sabiduria i bones qualitats sacerdotals, hage merescut tal investidura.

La Veu d'Inca, se associa an aquesta alegria general de nostre poble, i dona la més efusiva enhorabona al nou elegit. Es mes: creguent-se interpretar els sentiments del poble, sobre-tot de la classe popular, dels inconeguts, que directament no l'hauràn felicitat, en nom de tots, li dona aquesta enhorabona més censera i coral.

NOTES BIOGRAFQUES

El M. I. Sr. Llompart nasqué dia 18 de Novembre de 1862 a la nostra ciutat d'Inca.

L'any 1875 ingresà en el Seminari de la Diòcessis, acabant la seua carrera lluidíssima en 1886, i el mateix any, dia 18 de Desembre, funció ordenat de Prevere pel que era llavors Prelat de Mallorca l'Excm. Sr. D. Jacinte M.ª Cervera.

Desde 1887 fins a 1902 funció Professor del Seminari d'aquesta Diòcessis de les Asignatures de Llatí, Historia Sagrada, Metafísica, Teologia Dogmàtica i Dret Canònic.

El 9 i 11 d'Octubre de 1888 obtengué els graus de Llicenciat i Doctor en Sagrada Teologia en el Seminari de València amb la nota de *Nemine*

Discrepante, i el 28 de Desembre de 1896, en el mateix Seminari, obtengué la Llicenciatura i el Doctorat en Dret Canònic, també amb la nota de *Nemine Discrepante*.

L'any 1886 prengué part en les Oposicions a Rector en aquesta Diòcessis, resultant aprovats els seus exercicis.

Aprovà cinc oposicions a Canongies en la Santa Església Catedral Basílica de Mallorca.

Formà part repetides vegades del Tribunal per a renovació de llicències ministerials i en 1898 funció anomenat Examinador Prosinodal pel Concurs a Rectorats en aquesta Diòcessis.

Pel Novembre de 1904 prengué part en les oposicions a una Canongia de la Catedral d'Oriola, essent elegit per aquest benefici, i dia 26 de Juny de 1909 funció elegit Canonge Penitenciari de la mateixa Catedral.

Funció anomenat dia 16 de Maig de 1905 Jutge delegat en el Procés sobre la santedat, virtuts i miracles en general de la Causa de Beatificació i Canonització de la V. Sor Juana Guillem. El 26 de Febrer de 1908 l'anomenaren Censor i Vocal del Consell de Vigilància d'aquella Diòcessis, i el 4 de Novembre de 1909 l'elegiren per constituir el Tribunal d'oposició a una Canongia vacant en dita Diòcessis i dia 11 del mateix mes i any per igual càrrec en la provisió d'un altre benefici.

El 13 de Mars de 1911 el feren vocal de la Junta Diocesana d'Oriola per la organització del XXII Congrés Eucarístic Nacional, i el 16 de Mars de 1915 Jutge i Examinador Prosinodal del Bisbat d'Oriola, per un trienni. Varies vegades l'elegiren Confessor Ordinari i Extraordinari de varies Comunitats de Religioses.

Dia 9 d'Agost de 1916 funció elegit Canonge d'aquesta Santa Església Catedral Basílica, passant a ocupar, després de lluitades oposicions, la vacant del M. Il·lustre senyor don Mateu Rotger.

La Diòcessis de Tenerife (Nivarienses) és sufragànea de la Archidiòcessis de Sevilla. Està enclavada dins la província de Canàries, i la seua extensió en kilòmetres és de 3.918.

Consta de 8 arceprestats amb 9 parroquies de terme, 22 d'ascens, 28 d'entrada, i un filial. Té Seminari, Església Catedral i 60 parroquials, 184 capelles o santuaris i 18 convents. Consta de 260.707 ànimes, 104 sacerdots, 52 religiosos i 229 religioses.

El palau Episcopal és a Sant Cristobal La Laguna.

El M. I. Sr. Llompart és el successor del difunt Bisbe Excm. i Il·lm. Sr. Dr. don Nicolau Rei Redondo.

La Seu de Tenerife funció ocupada, abans de retgir la de Mallorca, per l'Excm. i Il·lm. Sr. Dr. D. Jacinte M.ª Servera.

NECESSITATS CULTURALS D'INCA

Conferència de D. Juan Capó Valls de
Padrinas, Inspector d'Ensenyances
Primàries.

Difícil nos serà intentar fer un extracte de la importantíssima Conferència que donà, diumenge, l'Inspector de Primera Ensenyança, an el Círcol d'Obrers Catòlics, davant una selecta concurrència que l'escoltà amb religiós cilenci.

Comensà donant una explicació del concepte de conferència, per ésser la primera de la sèrie que s'anaven a fer, i de la forma que, an aquestes, solen donar per ésser persuasives i profitoses al públic. Se mostra contrari a que les conferències es facin amb una oratoria fogosa i alti-sonanta. En Espanya tots son oradors, tots saben parlar; pero molts no saben concretar sobre un punt determinat de ciència o d'un ram qualsevol, abusant de la paraula en la buidor de l'oratoria. Encara que no sia molt nombrosa la concurrència d'anit, no deu ésser un motiu per no seguir la tasca de la cultura. Les coses grans, moltes vegades comencen per coses petites. Treu l'exemple de l'Ateneu Obrer de Barcelona que comensà en tres obrers i avui és una de les entitats més importants d'Espanya. La tasca que ha empresa el Círcol d'Obrers és digne i d'una finidat consoladora. Avui he rebuda carta del Director de l'Estació Enològica de Felanitx, Sr. Mestres, i diu que no sols està disposat a fer una conferència sino cursat per il·lustrar l'agricultor de la ciutat d'Inca.

Entrant de ple dins el tema: «Necessitats culturals d'Inca» diu que la elevació d'una societat suposa la elevació de cada un dels homes que la componen. Inca és una societat d'homes; si és ciutat no hu serà perquè hi tanga el títol sinó per la il·lustració dels homes que la intreguen. De la paraula ciutat ve *civil*, *civilitat*. Per estens que sia un poble sino té homes il·lustrats i cults mai se podrà dir veritablement ciutat. Les tribus seuatges per nombroses que sien no formen aquest conjunt, aquest nucli de ciutadania per estar mancats de il·lustració. El concepte de ciutat tampoc se pot aplicar a la reunió de cases i monuments, valgement fos una acumulació de palaus. Solament a la reunió d'homes educats i cults es pot aplicar el títol de ciutat.

Per arribar el grau de perfeccionament i civilitat de bon ciutadà tots hem d'ésser educadors; els superiors, els iguals, els menors, comensant per l'educament de nosaltres mateixos.

Molts d'homes que es troben a la plenitud de la vida, sense esperança d'obtenir millor posició en la seva carrera, troba innecessari el cercar més perfeccionament, sense pensar que ses bones o ses males qualitats les hereden els seus fills. Fins ara s'havia tengut molt en compte l'herència material que'ls pares porien dexar a sos fills, sens fer cap esforç per dexar-los una

herència espiritual en lo millorament de ses pròpies qualitats. Els fills de l'homo borratxo, mal-faneit, pererós, tenen els mateixos defectes i malalties i propencions de sos pares. Un pare que durant sa vida s'ha esforçat per cultivar i perfeccionar els sentiments de noblesa, bondat, o bon gust en les coses i rams que exerceix, solen tenir un fill en les mateixes tendències de perfecció: ja influïts pel bon exemple, ja per la forsa d'origen, i així és que es diu: *Això ja heu du dins sa massa de sa sang. Tals pares tals fills.*

Sobre aquesta tessi, de l'herència psicològica, santa el Conferenciant, l'estreta obligació que té l'homo davant Deu i davant la societat de treballar per la educació dels seus fills i d'ell mateix per alcansar un gran caudal de riquesa espiritual per deixar a la família i de rebot a la Humanitat.

Parlant del respecte que nos deven mereixer els nostros germans, fa esment a que les ciutats civilisades a tot-hom es dona el tractament de vostè, i per respecte a la dignitat i santetat de l'homo, de nosaltres mateixos, no se deven tenir certes converses de rebaixament moral ni fins anomenar pel seu nom a certes prendes de vestir. La circunspecció i l'altesa d'esperit deu guià la nostra conducta en tots els moments de la vida.

Acabà dient que Espanya ha fet ben poc i representa ben poc dins el concert del progrés de la Humanitat, i així és que, les altres nacions nos miren amb despreci per sobre les espatles per la poca contribució que hem duit a la cultura mundial.

Una hora llarga durà el seu mesurat parlament, deixant per diumenge la continuació de la segona part del tema. El públic, que arribà ésser bastant nombrós, aplaudí llargament el Conferenciant, i s'en dugué una impresió agradable de bonesa i optimisme.

M. D.

Conferència

Demà diumenge, dia 23, a les 8 i mitja del vespre, an el Círcol d'Obrers Catòlics, continuarà la CONFERÈNCIA D. JUAN CAPÓ sobre el tema NECESSITATS CULTURALS D'INCA.

No es convidarà particularment a negú per estari de diumenge passat, mes hi haurà entrada Franca per tot-hom.

Se comensarà a les 8 i mitja justes sense esperar a negú.

Abans de la Conferència es recitarán poesies i treballs literaris per socis del Círcol.

Cansons de Nadal

Contenta estic no puc pus,
(¡Jesús!)
Perque allí a Nazaret
(¡Jusep!)
canten amb gran alegria.
María

esta nit a l'Establia
un minyonet parirà,
i un Bellemet serà
Jesús, Jusep i Maria.

Allà assistirán arcàngels
i àngels
(assò hu conten homos veis)
los Reis
(també hu escriuen doctors)
¡O Jesús que sou d'hermós
entre Jusep i Maria!
i ¡que tenen d'alegria
los àngels, reis i pastors!

Los àngels toquen clarins,
violins,
(idò tu, ¿que no hu sabies?)
xeremies,
(¿no t'ho han dit los pastors?)
tambors.

Anem! cantarem cansons
a l'honra del neixement,
tocarem gustosament
violins, xeremies, tambors.

Duguem-li canastres d'ous
i anous,
i algunes coques blanques,
vellanes,
(assò és cosa de minyons)
torrons.

Anem! cantarem cansons
a Jesús recién-nat.
—I tu ¿què n'hi has portat?
—Anous, vallanes torrons.

Jesús no menja ni ralla,
plora per culpa del fret,
minyonet reclinat entre la palla.
Mon cor d'alegria balla
com veu lo minyonet viu,
i sa mare que n'hi diu
—Calla, minyonet, calla!

A Betlem (¡coses extranyes!)
n'ha succeït un gros cas
entre paiús i fenàs
entre brutors i aranyes.

—¿Quin és el cas?
—¡Jas!
Un minyonet
que n'hi és nat.
—¡Ai! no m'ho digues!
que me te encantada.
¡Bon Jusep!
¡que sou d'hermoset!
¡Veniu, veniu
dins es meu coret.

Anem-hi tot dret,
saltant d'alegria
a adorar Maria
i el nin petitet.
Hala, Biele!
no perdes el fino,
pren el tamborino
i el fobiolet!

—Los pastors que están defora,
Jusep, deixua-los entrar,
perque venen a adorar
Jesús que és nat a tal hora.

—Los pastors, entrau! entrau!
I veureu Mare i Donzella
que n'ha parit un Infant
que és cosa de maravella.

—Jo n'hi port,
rigués o no rigues
un paner de figues
ben encistadet.

—¿I tu?—¡O Reina del cel
una olla de mel
des meu beieret.

—¿I tu?—Reina soberana,
un vellet de llana
per un caputxet.

—¿I tu? ¡No vages de xanses!
—Un paner de panses
ben enflocadet.

—¿I tu?—Un paner de peres,
totes ben senceres
des meu jardinet.

—¿I tu?—Aqueixes castanyes,
anous i avellanes
dins es paneret.

—Jo n'hi port
al Rei d'Orient,
li port... tot quant tenc.

—Jo n'hi port,
entre tants de dons,
un enfilaiet
de botifarrons!

De «Contarelles d'En Jordi des Recó»

GERUSALEM

Es la nota de actualitat. Devant de aquest fet de la entrada del exèrcit anglès a la Ciutat Santa, de moment s'han posat a segon terme totes les altres qüestions que la guerra actual té plantejades. Les ofensives i defensives dels beligerans en los diversos fronts de batalla, l'armistici que están tractant los imperis centrals ab lo govern rus; los processos de infidència y traició que a França tenen perturbada la opinió pública, tot ha perdut de moment son interès al anunci de que les tropes manades per lo general Allenby s'han apoderat de Jerusalem.

Era aquest un fet descomptat desde que'ls turchs perderen Gaza y recularen sense fer gran resistència en les serralades de Palestina; y tots los cristians ens hem de felicitar de que'ls turchs no s'hagen fet forts en cap de aquells sagrats indrets tots plens de santíssims recorts. El Rey Jordi d'Inglaterra en son telegrama de felicitació al Allembly, fa constar la seva satisfacció per aqueix fet de no haver tingut de entrar a Jerusalem per mitx de ruines.

Y prescindint ara dels distints punts de vista ab que es considerada per uns y altres la presa de la Ciutat Santa, no deixa de

tenir una alta consoladora significació aqueix goig espiritual que de sotte ha despertat en la consciència dels pobles la lliberació dels Llochs Sants del jou dels turchs. Fins a l'Ajuntament de Barcelona hi ha presentada una moció en aquest sentit. Els regidors que l'han posada sobre la taula del Consistori tal vegada s'han deixat portar d'un entusiasme un poch irreflexiu.

El primer lloch, perquè encara la guerra no es acabada y poden sobrevenir contingencies desagradables; y suposant y tot que s'es acabada per sempre la dominació turca a Terra Santa, tals poden venir les coses després de feta la pau, quels catòlics hagen de dir a Siria y Palestina: *Deu perdo'ls passats*. Es de gent cristiana l'exèrcit que han entrat a Jerusalem, pero no hi portan pas l'esperit de les Creuades. Tropes mussulmanes comanda lo general anglès, y'ls Llochs Sants que eran baix la custodia de mahometans, segons declaració del metetx general, seguirán baix la mateixa guardiana. Es clar que serán respectats tots los cultes y assegurada la llibertat de totes les confessions; pero segons com cayga la guerra, los catòlics perilla que no tindran allí la preponderancia y la superioritat de vida religiosa que han tingut en general baix la dominació turca. Aixó tal volta semblará extrany; pero quan haurém donat les nostres explicacions, no defugirán nostres lectors de la nostra fundada sospita.

Lo llenguatge de cert diaris espanyols inspirantse en lo que diuen els francesos respecte de la *actitut equivocada del Vaticà* en los assumptos de Terra Santa, revela una tendència ben poch falaguera pels interessos catòlics; y si'ls catòlics francesos han firat les campanes enlayre per la presa de Jerusalem, y donan ja per descomptat, que en lo futur arreglo del mapa, Siria y Palestina s'abrigarán baix la bandera tricolor de França, nosaltres no podem entusiasmar-nos al saber que lord Rotschild y'l quefe dels *Sionitas* creuen arribada l'hora de la restauració del Regne Judáich ab sa capital Jerusalem.

Mes d'això y de lo que ara'n diuen *política vaticana* a Orient, ja tindrem ocasió de parlarne més llargament. Per avuy bastará congratular-nos de que'ls Sants Llochs no s'hagen vist malmenats ni devastats per lo furor de la guerra. Y fins nos plau pensar en l'alegría que sentirán molts soldats anglesos, bons cristians, podent celebrar a Bètlém la festa del *Chritsmass*.

J. COLLELL, PBRE.

«Gazeta de Vich»

DIETARIOS

DE 1918

SE VENDEN EN ESTA IMPRENTA

Garbes i Gavelles

Elecció d'alcalde.—Repefició de la votació.

El president diu que no havent obtingut el senyor Rocha majoria absoluta de vots en l'elecció de la sessió anterior, s'havia de repetir avui.

Es fa la votació i resulten 25 vots a favor del senyor Rocha i 22 a favor del Senyor Duran i Ventosa.

Els regidors han votat de la mateixa manera que en l'elecció anterior.

A favor del regionalista senyor Duran tots els regionalistes i els tradicionalistes senyors Soler i Llanza.

A favor del republicà radical senyor Rocha tots els republicans radicals i els monàrquics liberals senyors Mauri i Llopis. A més en aquesta votació s'hi ha afegit el vot del monàrquic independent senyor Martí i Ventosa.

El president proclama al senyor Rocha alcalde de Barcelona interí, perquè no ha obtingut majoria absoluta de vots. Cal encara fer una altra votació per a que sigui elegit definitivament.

El senyor Martí i Ventosa diu que en la sessió passada no va assistir al Consistori perquè efectivament era fora de Barcelona. Es dol que no s'hagi presentat com a candidat a l'Alcaldia un regidor monàrquic, perquè ell l'hauria votat i que, en defecte d'això, ell ha ajuntat el seu vot als dels seus companys monàrquics liberals senyors Llopis i Mauri és a dir, fa assaber que ell, monàrquic, també ha votat per alcalde de Barcelona a un republicà radical, que ni és català, ni parla la nostra llengua).

Un poc exegerada pero tant s'en val

Un cronista madrileny de «La Vanguardia» diu en un article les següents coses:

«Madrid ya no es Madrid. La capital de España forma parte, desde hace dos meses de Cataluña. Es una prolongación de la dulce Barcelona, con derecho a figurar entre los pueblos agregados. Se habla más el catalán en Madrid que en las mismas Ramblas barcelonesas. No es posible dar un paso sin tropezar con gentes que dialogan en la férrea y a la vez dulce lengua de Verdaguier y Cambó.

Todo el mundo quiere en estos momentos ser catalán. Los mismos valencianos rompen a hablar en el glorioso idioma de Ausias March que antes tenían por plebeyo.

El que no venga a Madrid no puede tener idea de lo que aquí ocurre en este particular. En los cafés y «restaurantes» resultan catalanes casi todos los camareros. Pero catalanes auténticos. Catalanes de San Feliu de Guixols o de Sant Pere de Riudevitlles. En los comercios, en cuanto el dependiente te nota el acento, te sorprende con un «Digui, digui...» que no esperabas, ni mucho menos. Catalán el cochero, catalán el mozo de cuerda, catalana la dama de la aristocracia, catalán, el conserje del Ateneo y catalán el señor cura de la madrileñísima parroquia de San Ginés.

Hoy el ochenta por ciento de los habitantes de Madrid somos catalanes mientras no se demuestre lo contrario.

Con decir que nosotros hemos visto a un viajante de comercio llevarse el gran chasco al oír que una chula de las de mantón «alfombrado» contestaba en catalán a sus piropos, queda dicho todo.

Hay en Madrid una verdadera invasión de catalanes. En los grandes hoteles en el cata-

l'án la lengua oficial. Los zingaros tocan sardanas durante la comida. En los teatros de variedades las cupletistas cantan su repertorio catalán. Los empleados de los ministerios saben decir «bona nit tingui», y en los pasillos del Congreso es raro el día, que nos digan veinte veces «hola noi»; locuciones ambas que, a la corta o la larga, llegarán a formar parte del léxico madrileño como la misma palabra «capi-cua» que, como es sabido, usan ya, sin conocer su origen, todas las gentes de habla castellana.

En el Ayuntamiento ya figuran tres o cuatro concejales catalanes.

La otra noche fuimos a dar un paseo por barrios bajos. La luna bañaba con su blanca luz los tejados, de las típicas casonas, tan madrileñas. Nos recreamos un poco —sentados en un banco de piedra— con el diálogo entre un chulo y una castañera. No ha muerto aún del todo —pensábamos— el Madrid de Arniches.

De pronto un grupo de niñas interrumpió en la plazuela. Asidas de la mano formando corro, como suelen hacerlo en todas partes, empezaron a cantar. ¿Algo típico? ¿Algo muy castellano? ¡Ca! Las niñas de Madrid, en esa plazuela de los barrios bajos, cantaban... las canciones de doña Narcisca Freixas.

Noves d'Inca

Els dies 16, 17 i 18 d'aquest mes es comensà a celebrar, per primera vegada, a la església de Sant Francesc, una solemne oració de coran'hores en honra de Ntra. Sra. de la Esperança, a intenció de l'important Fabricant de texits, D. Vicens Enseñat.

El primer dia, abans de l'ofici, se beneí una imatge de Santa Llúcia que s'és col·locada a un mur lateral de la capella de l'Esperança. Varen ésser padrins del quadre dos candorosos germanets, nets del Sr. Enseñat, en Salvadoret i na Catalineta Castañer i Enseñat. Després de la benedicció, que verificà el M. I. Sr. D. Antoni Deyà, Canonge, se cantà el tedeum d'En Tortell, en acció de gràcies i alegria.

La pintura és obra del pintor inquer D. Bartomeu Payeras.

L'ofici major fonc celebrat pel mateix canonge. Ocupà la trona Mn. Juan Enseñat Cura-Ecònom d'Alcudia, nabot de la Família que costejava els cultes. Predicà els tres vespres, i a l'ofici, el primer i darrer dia.

La Escolania Seràfica i els choristes de la Comunitat de Franciscans s'esmeraren perquè tots els actes sortissen solemniais. Les misses majors se cantaren a grans veus. A la funció dels vespres s'estrenaren una «Ave-Maria» en mallorquí, en confesació del «Santa Maria» cantada pel poble. Es d'una factura religiosa i hermosíssima; com també s'estrenà un himne a Ntra. Sra. de la Esperança, tot sortit del fecont númen de Mn. Bernat Sales.

A la conclusió assistí el Sr. Ecònom i molts de sacerdots de la Parroquia.

El concurs an els actes principals fonc molt nombrós com no s'esperava per ésser una cosa nova. No hi faltaren els treballa-

dors de la Fàbrica, donant exemple l'Àmo amb sos fills Jaume i Vicens, que feren els honors al predicador.

Bé, molt bé, per la família Enseñat. Deu ha favorida la seva industria i les seves coses, i ella ha sabut donar part de les seves riqueses al culte catòlic, perquè Deu Nostre Senyor sia adorat i beneït en la Sagrada Eucaristia.

Es estat nomenat Jutge del districte de la Catedral de Ciutat D. Ignaci de Lecea Grijalba, que hu era del jutjat del partit d'Inca.

Felicitem el Sr. Lecea pel seu ascendent, si bé sentim la separació de un Administrador de justícia tant recte i escrepulos, del nostre Jutjat.

Al mateix temps ve a ocupar la judicatura d'Inca D. Marià Cáceras Martínez, cunyat del nostre Registrador Sr. Rato.

Lo felicitem.

A la Llibreria de «La Veu d'Inca» s'ha rebut un missatger dels Sants Reis d'Orient, dient que los tenguessen preparats llibres de regal, que fossen ben hermosos.

Venturosament la casa no quedarà malament, perquè, s'en ha rebuda una remesa lo més ben presentada, de 5 pessetes fins a 5 centims l'exemplar.

També son ben a propiats per obsequiar les famílies amigues, per les festes de Nadal.

Tot-hom avui està de enhorabona en les aigües que ha fetes per Inca, per Mallorca i per casi tots els punts d'Espanya. Gràcies a Deu.

La secció menoreta de la Congregació Mariana d'Inca està preparant un melodrama en un pròlec, quatre actes i un quadre de la venguda de N. S. Jesucrist, titulat *Pastores a Belen*.

Se posarà en escena el dia de Nadal i la mitjana festa.

Ajuntament

En la sessió que celebrà dijous s'acordà demanar un informe a dos missers per saber si procedia posar un plet contra Llorenç Beltrán per haver edificat fora del perímetre un edifici en el carrer de Muntanera.

Igualment, el Sr. Bal·le ha posades dues multes a dit Llorenç Beltrán, una de 15 pessetes i s'altra de 25, per haver desobeït les ordres de dita autoritat que li havia donades respecte la forma de cridar el setmanari, de que En Beltrán és corresponsal.

Mos han dit que la comissió de l'Ajuntament nomenada per cercar el lloc per fer-se la Cortera, ha encarregat a un mestre d'obres un planols per fer-la an el caiaró de can Llampayes del carrer de l'Estació.

Preus de nostro Mercat

Bessó	a	67'50	el quintà
Blat	a	25'50	la cortera
Xexa	a	26'50	id.
Sivada	a	13'50	id.
Id. forastera	a	00'00	id.
Ordi	a	15'00	id.
id. foraster	a	00'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. per bestia	a	24'50	id.
Blat de les Indies	a	27'00	id.
Monjetes de confit	a	45'00	id.
Id. Blanques	a	44'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	08'00	el quintà

LLIBRERIA

CARRER DE LA MURTA, 5—INCA

Deixeres Obres Rebutas

Hem rebut de la biblioteca del *Apostolado de la Prensa* les següents novel·les:

Fabiola o la Iglesia de las Catacumbas, por el Cardenal Wissemann.—*La Muger fuerte*, por D. G. Tejado.—*Victimas y verdugos*, dos tomos.—*Los Novios*, por Mazoni.—*La gran amiga*, por Pierre L'Ermite.—*Las veladas de San Petersburgo*, por el Conde de Maistre.—*Mis prisiones*, por S. Pellico.—*Angela*, por C. de Boladen.—*El Rosal de Magdalena*, por D.ª Antonia M.ª de Oviedo.—*Amaya, o los Vascos en el siglo VIII*, tres tomos, por D. F. Navarro.—*El Secreto de la solterona*, por E. Marlitt.—*Ben Hur* por Lewis Wallace.—*Los Ultimos dias de Pompeya*, por E. T. Bulwer, dos tomos.—*Octavia y una pariente pobre*, por M. Bourdon.—*D.ª Urraca de Castilla*, dos tomos, por D. F. Navarro.—*Rafael*, de C. de Boladen.—*Marcos Lheiningen, Historia de Iseult y La Señorita de Neuville*, tres novelas de Madama Bourdon, en un tomo.—*El Hermano Pacifico* de Paul Féval.—*Oliverio Twist, o El hijo de la Parroquia*, dos tomos.—*Dias penosos*, por C. Dickens.—*El Marqués de Saint-Evremont*, por C. Dickens.—*Cuestiones Sociales*, por el P. Van Tricht.—*Una familia de bandidos en 1713...* por el P. Charruau.—*Ivanhoe, o el Cruzado*, por W. Scott, dos tomos.—*El Anticuario* por V. Scott.—*El Señor de Calcena y la Paloma blanca*, por D. V. Gomez.—*El hijo del labriego*, por D. V. Gomez.—*El Monje del monasterio de Yuste*, por D. L. Herrero.—*La Espada de S. Fernando*, por D. L. de Eguilaz.—*Marcof* por D. Ernesto Capenda, dos tomos.—*Emiliana*, por el P. Charruau.—*Las etapas de una conversión*, por el P. Féval.—*Cuentos tristes y alegres*, por el P. Risco.—*Quo vadis?* por E. Sienkiewicz.—*Amor de madre*, poesias por el P. Risco.—*Florencitas de S. Francisco*, Edición ajustada a la italiana de Panerini.—*Paso a paso*, por el P. Risco.—*Los Mártires, o el triunfo de la Religión Cristiana*, por el vizconde de Chateaubriand.

Subvencions del Teatre

N'hi ha tres de venals, qui les vulga comprar a nostra Administració saben qui és l'amo.

Tip. M. Durán.—Inca.